

LOS ANGELES: DE GESCHIEDENIS VAN EEN MUZIKAAL KLUWEN – DEEL 3

Na een sprong terug in de tijd naar het begin van Rock 'n Roll en het ontstaan van Blanke Pop, borduren we nu verder op de muzikale en sociale omwentelingen na de Singer-Songwriters' explosie.

Deze periode van hoogconjunctuur voor de platenmaatschappijen kreeg een artificiële begindatum opgeplakt: *rond 1972 zie je twee dingen gebeuren. Enerzijds is er de verdere commercialisering van de Country Folk Rock, anderzijds hebben we het ontstaan van Punk en Glam Rock.*

Na een korte bezinning, waren de Seventies in LA even turbulent als de Sixties.

'72 – '74: DE LAUREL CANYON ELITE, OF HOE COUNTRY FOLK ROCK MAINSTREAM WERD.

Zoals ik reeds in het eerste artikel uit de reeks vermeldde, was er met de deceniumwisseling van de jaren 60 naar de jaren 70 een stroming ontstaan met de naam Singer-Songwriters. Tussen 1972 en 1974 beleefde deze 'IK generatie'-muzikanten hun creatieve hoogtepunt. Nadat veel van deze artiesten zwarte sneeuw hadden gezien vóór 1972, beschikten ze nu over alle middelen om hun artistieke talenten ten volle te ontplooien. Erna volgde vooral een financieel hoogtepunt. Groepen en muzikanten zoals The Eagles, Linda Ronstadt, Jackson Browne werden razend populair en probeerden zoveel mogelijk munt te slaan uit hun successen. Dit deden ze voornamelijk door 'Radio Friendly'-music te maken. De Singer-Songwriters begonnen mainstream-trekjes te vertonen. Degenen die eerst en vooral van deze ongelofelijke populariteit profiteerden, waren de platenlabels. En dan stak er in die periode één met kop en schouders bovenuit, namelijk het label van David Geffen, Asylum. In de ontstaansjaren van de Singer-Songwritersbeweging was David Geffen de manager van veel dergelijke muzikanten. Met zijn ongelofelijke ambitie slaagde hij erin om zowel zijn klanten aan contracten te helpen als voor hem zelf een platenlabel uit de grond te stampen. Vervolgens kwam er een samensmelting tussen Elektra (o.a. The Doors) en Geffen's label Asylum.

Geffen was in de jaren 70 dé naam in de muziekindustrie en toch was het volgens hem nog niet voldoende. Geffen verliet tenslotte Elektra-Asylum voor een post als vice-president van Warner Brothers Pictures. Het gevolg hiervan was dat het management-imperium van Geffen en zijn partner Elliott Roberts in elkaar zakte. Geffens opvolger was Joe Smith, een voormalig kopstuk van Warner Brothers die Warner-Reprise groot had gemaakt tijdens het voorgaande decenium (zie artikel Singer-Songwriters, december 2002).

Ondanks het wegvallen van het zakelijke genie Geffen, bleven de inkomsten van de platenlabels sterk stijgen. Albums van de oude Laurel Canyon garde verkochten als zoete broodjes. Er was echter ook een keerzijde aan de medaille: veel muzikanten speelden op veilig en maakten daardoor weinig vernieuwende en interessante albums. Twee opmerkelijke muzikanten hadden dit gevaar reeds vrij vlug in de gaten.

Joni Mitchell had in vroegere jaren reeds bewezen dat ze een getalenteerd en veelzijdig muzikante was. In '74 besloot ze jazz-invloeden toe te voegen aan het album 'Court and Spark'. Inhoudelijk namen de songs een zeer tweeslachtige attitude ten opzichte van Los Angeles aan. Ze had duidelijk haar twijfels over de stadsmentaliteit en legde zoals een echte singer-songwriter haar gevoelens bloot. De opvolgers van 'Court and Spark' werden steeds meer Jazz georiënteerd, wat knappe albums opleverde. Helaas kreeg ze het nogal in haar bol: ze ontwikkelde snobistische capsones en voelde zich duidelijk te goed voor de rest van de wereld, omdat Miss Joni nu een 'Jazz'-muzikante was. Ondanks deze Spielerei met verschillende muziekstijlen, verkochten Mitchells platen bijzonder goed. Enkel haar plaat uit '79 'Mingus', behaade geen goud meer.

Neil Young reageerde totaal anders op het mainstream-gevaar. Hij detacheerde zich mentaal van de scene en schreef songs met als onderwerpen 'boredom' en 'stupidity'. Voor Mister Young mocht het allemaal niet te vlot gaan. Hij had en heeft nog steeds de neiging om, wanneer alles te voorspoedig verloopt, er tegenin te gaan.

Hoewel hij hard vocht om niet tot het selecte groepje bevoorrechtten te horen, zat hij toch nog tot over zijn oren vast aan de oude Laurel Canyon mythe. Dat bewees het feit van zijn deelname aan de reünie-tournee van CSNY (Crosby, Stills, Nash & Young) in 1974. Deze tournee zou de zwanezang blijken van CSNY. Rock was een multi-million-dollar circus geworden. En samen met het grote geld kwamen ook de grote ego's, waar Young het in het verleden reeds zeer moeilijk mee had.

Bovenop deze muzikale problemen, kwam nog het feit dat de 70-er jaren één groot drugsfestijn waren, waarop Young zeer ambivalent reageerde. Één van de eerste drugsdoden was een medewerker van hem. Hoewel hij om dit verlies rouwde, was hij zelf ook een groot gebruiker van verdovende middelen zoals alcohol en cocaïne.

Terwijl deze muzikanten zochten naar nieuwe wegen voor hun muziek, onderging Los Angeles een nieuwe, tweede golf van Engelsen. Om in de muzikale contouren te blijven van de singer-songwriters, halen we eerst Fleetwood Mac aan. Deze populaire groep bracht melodieuze en tekstueel interessante nummers, allemaal terug te vinden op hun naamloze debut uit 1975. De groep, deels bestaand uit geboren Angelenos en Engelse inwijkelingen, vond zijn aanvoerdster in de charismatische Stevie Nicks. Ze vertoonden op hun eersteling reeds de muzikale kwaliteiten die tot een hoogtepunt zouden stijgen ten tijde van 'Rumours'. Fleetwood Mac was echter verre van de enigste Engelsman/vrouw in Lalaland. Notoire gasten zoals David Bowie, Keith Moon, Rod Stewart en John Lennon, maakten regelmatig de straten onveilig. John Lennon had zich in oktober 1973 in de City gevestigd, nadat Yoko Ono en hij beslist hadden om tijdelijk uit elkaar te gaan. Zijn 'Lost Weekend', zoals zijn verblijf in LA ook wel genoemd wordt, duurde 8 maanden en was één van de zwartste en onstabielste periodes uit zijn veel te korte leven.

Lennon en zijn maatjes - Harry Nilsson, Ringo Starr en Keith Moon - raasden in een dronken en geweldadige bui regelmatig door de stad. Lennon, die met zelfmoordneigingen te kampen had, nam de lumineuze beslissing om te gaan

samenwerken met Phil Spector, die al evenmin gezond van geest was. Dit resulteerde tijdens de opnamesessies in fysieke aanvallen van Lennon naar muzikanten toe. Maar Spector doorbrak toch alle grenzen toen hij een geweer richtte op de slaap van Stevie Wonder, omdat deze toevallig een medewerker in dienst had die Spector ook op het oog had.

Op 12 maart 1974 werd hun exuberante gedrag in de Troubadour niet meer getolereerd en verzocht men hen 'vriendelijk' om zo vlug mogelijk het pand te verlaten. Reden was hun verstoring van en onophoudelijke kritiek op een optreden van een komisch duo dat er die avond optrad. Toen Lennon op het einde van de avond, als de eerste de beste puber, een maandverband op zijn voorhoofd plakte, werd het de uitbaters allemaal een beetje te veel. Nadien begon Lennon te beseffen dat hij mentaal compleet aan de grond zat. Niet lang erna kon men hem terug in New York aantreffen.

Veel tijdsgenoten sloegen dezelfde destructieve weg van Lennon in en sommigen zijn er niet meer uit ontsnapt. Zo bijvoorbeeld Cass Elliott van The Mamas and The Papas. In juli 1974 stierf ze aan een hartaanval na jaren van zwaar drugsmisbruik. Daarna was het de beurt aan Tim Buckley, vader van de betreurde Jeff Buckley, die ook geen lang leven beschoren was. Hij verdronk in 1997 in de Mississippi. Zijn vader liet het leven in zijn appartement in Santa Monica, nadat hij heroïne voor cocaïne had aanzien. Hoewel er niemand van de Beach Boys overleed, was het met deze band ook verre van goed gesteld. Zoals reeds te lezen was in het voorgaande artikel, waar ik uitgebreid de geschiedenis van de groep heb belicht, vielen ze uit elkaar en werd Brian Wilson, het creatieve genie, schizofreen verklaard. Een ander lid van The Mamas and The Papas, John Philips, was solo op carrièregebied een ramp en grote hoeveelheden cocaïne en tenslotte ook heroïne veranderden niets aan dat feit. Integendeel! En waar bevond de rest van de voormalige supergroep zich? Denny Doherty verbleef in Florida en Michelle Philips had zich in een amoureuze relatie gestort met het sexsymbool van Hollywood, Warren Beatty.

'72: LOS ANGELES NOIR EN STEELY DAN.

Het was vrij duidelijk dat er van de 'happy beach boy'-mentaliteit van vroegere jaren bitter weinig overbleef. Los Angeles was tot LA Noir omgedoopt. Hoewel de stad naar de buitenwereld toe nog altijd gepresenteerd werd als één groot strand, wisten de inwoners maar al te goed dat dit helemaal niet de waarheid was. Een vergelijking met Sodom en Gomorra was waarschijnlijk dichterbij de r e a l i t e i t g e w e e s t .

Een band die deze LA Noir-mentaliteit perfect op de korrel nam, was Steely Dan. Aangevoerd door het schrijversduo Donald Fagen en Walter Becker, beiden oorspronkelijk uit New York afkomstig, bestond de 'groep' hoofdzakelijk uit los-vaste leden. Voor opnames werd vaak beroep gedaan op sessiemuzikanten, vooral voor het solowerk. Men kon dan ook met moeite over een muziekgroep spreken. Fagen en Becker hadden deze manier van werken zeer bewust gekozen. Ze probeerden namelijk uit alle macht om de vele vallen, verbonden aan een muziekgroep, te ontwijken. Men kan zelfs stellen dat ze alles behalve de stempel 'rock 'n roll' wilden krijgen.

In 1972 brachten ze hun eerste LP uit, die de titel "Can't buy a thrill" meekreeg. Die plaat was inhoudelijk een hekeling van LA. Zo kreeg de City of Angeles o.a. de bijnaam 'Planet Stupid'. Door de hele Hollywoodpose vanop een afstand te

bekijken, slaagden ze erin om een ironische, spottende en cryptische beschrijving van de stad te geven. "Can't buy a thrill" was inhoudelijk zeer geslaagd en coherent, maar muzikaal vormde het nog niet zo'n mooi éénsluitend geheel. Hun eerste single "Do it again" haalde de top 40 en bleef uiteindelijk op nummer 6 steken. Met hun tweede album "Countdown to Ecstasy" bevestigden ze enerzijds dat hun nummers de perfecte weerspiegeling van de vervreemding van het stedelijke Amerika waren, en anderzijds dat ze muzikaal compleet uniek waren. Terwijl vele bands nog met hun voeten in de jaren 60 stonden, had Steely Dan zich volledig van die invloeden losgeweekt. Het duo bediende zich van Jazz-invloeden voor de opvolger van "Countdown", uitgebracht in 1974 en genaamd "Rikki don't lose that number". Inhoudelijk maakten ze opnieuw gebruik van hun vertrouwde onderwerpen, namelijk de hekeling van het bourgeois, rijkeluis leventje en dat deden ze nog altijd in hun typische stijl: cryptische zinnen en boodschappen. De plaat was muzikaal zo òf en vormde zo'n éénheid, dat ze een overdonderend succes werd.

Rond deze periode begon ook hun studio-fetisjisme de kop op te steken. Steely Dan was nooit echt gek op touren geweest, wat ze dus ook amper deden. Fagen en Becker haalden echter hun hartjes op wanneer ze in hun geliefde speeltuin zaten: de studio! Ze streefden muzikaal naar de perfecte mix en het perfecte geluid. Deze obsessie had als resultaat dat hun platen allemaal zeer 'gladjes' klonken. Phil Spector had zijn Wall of Sound; Steely Dan had zijn Slick Sound. Of dit nu goed of slecht is, laat ik aan uw mening over. In '75 volgde nog "Katy Lied", waarvoor Fagen en Becker alle leden ontsloegen en zelf alles in de studio regelden. Tekstueel was de ironie uit de nummers verdwenen en had ze plaats gemaakt voor harder cynisme. Als onderwerpen kwamen Wall Street, pornografie en het einde van de Vietnam-oorlog aan bod. "The Royal Scam" ('76) was sterk te vergelijken met "Katy" en "Aja" ('77) vormde het hoogtepunt van hun studio-obsessie: de plaat werd in 5 verschillende studio's opgenomen en 13 keer hermixt. Ondanks dergelijke studio-excessen – of dankzij, het is maar hoe je het bekijkt – klinken de albums van Steely Dan ook nu nog hedendaags, zowel muzikaal als tekstueel.

'72 - '75: GLAM ROCK EN PUNK.

Terwijl Steely Dan zich in 1972 in de studio verdiepte om hun Slick Sound te creëren, ontstond er in Hollywood een scène die zich rond Sunset Strip concentreerde. Glam Rock was hét antwoord op de mainstream-muziek. Kim Fowley en Rodney Bingenheimer waren de David Geffen en Elliott Roberts van deze glamoureuze en decadente scene, die vanuit Londen overgewaaid kwam. Bingenheimer's muzikale verleden bestond uit een korte zakelijke connectie met Linda Ronstadt en via haar met de Laurel Canyon Elite. Tegen '71 was hij echter zodanig ontgoocheld in het muzikale landschap van LA, dat hij zijn koffers pakte en naar het oude continent trok. Éénmaal in Londen aangekomen, kwam hij spoedig in contact met o.a. David Bowie en Rod Stewart. Op aanraden van Bowie, startte Rodney een nieuwe club op The Strip: The E Club, 8171 Sunset Blvd. Natuurlijk was onze David één van de eerste gast-acts die in de E Club optraden. Kort daarop verhuisde The E Club en veranderde ze van naam. The English Disco werd de vaste stek van androgyn uitziende Engelsen en jonge starlets.

Het was niet alleen een plaats waar men heerlijk uitgedoste mensen kon bewonderen. Ook de groupies zijn onlosmakelijk verbonden aan deze club. Het was er letterlijk vergeven van de, vaak nog zeer jonge, meisjes die er alles voor over hadden om de 'jongen' van hun keuze aan de haak te slaan voor 1 nacht. Ze deinsden werkelijk voor niets terug om mogelijke rivaal buiten gevecht te stellen. Zo was Jimmy Page getuige toen één van zijn toenmalige vriendinnetjes in een sandwich beet, 'belegd' met scheermesjes. Deze groupies hadden, net als de muzieksterren die de English Disco bezochten, artiestennamen. De 2 bekendste en meest begeerde waren Sable Starr en Lori Lightning. Samen met The Plaster Casters – groupies die van hun 'trofee' een plaasteren afgietsel maakten (de trofee betrof een welbepaald mannelijk lichaamsdeel!) – zijn deze franke meiden de geschiedenis ingegaan, als groupie!! De 13-jarige Joan Jett werd toen ook vaak in de club gesignaleerd. Later lag er voor haar nog een e c h t e m u z i k a l e c a r r i è r e u i t g e s t i p p e l d . Hoewel de meisjes er verre van meisjes-achtige manieren op nahielden, moet men ook vermelden dat de grootste zwijnen wel de Engelse 'gasten' waren. Ze deden hun bijnaam 'hooligans-in-the-sun' alle eer aan. Led Zeppelin had in LA een ware aardshok teweeg gebracht met hun gedrag, zowel in The English Disco, als in hun hotel The Continental Hyatt House. Het Riot House-verhaal behoort nog altijd tot één van de bekendste Rock 'n Roll-anekdotes. Al het verplaatsbare meubilair werd getest op hun vliegcapaciteiten. Helaas voor het hotel was de zwaartekracht uitermate werkzaam die dag! Wanneer de leden van Led Zeppelin niet te vinden waren in het hotel of in The English Disco, bestond er veel kans dat men hen aantrof in The Rainbow Bar & Grill. Dit nachtrestaurant is ook nu nog de geliefkoosde plaats van artiesten die na een optreden nog iets tussen de kiezen willen steken.

Meestal was The English Disco wat de naam inhield: een disco waar er op Glam Rock gedanst kon worden. Af en toe echter organiseerden de uitbaters ook optredens. Zo hebben The New York Dolls, de enige echte Amerikaanse reactie op de engelse Glam Rock, er van katoen gegeven. Een andere band die af en toe in de club ten beste stond te spelen, was Iggy and The Stooges. The Stooges hadden in '70 reeds een pre-punk album opgenomen: "Fun House". Nu stonden ze terug in LA aan de zijde van David Bowie. De gebeurtenissen, of legendes, rond Iggy Pop en Bowie, zijn op het einde van het millennium op pelicule vastgelegd. De spectaculaire film 'Velvet Goldmine' (genaamd naar een nummer van Bowie) vertelt het Londense Glam Rock-verhaal. Helaas weigerde Sir Bowie zijn medewerking aan de film.

In Los Angeles verbleef Iggy in het pompeuze Beverly Hills Hotel, waar hij het grootste deel van het voorschot op zijn royalties aan besteedde. Bij zijn aankomst was Mister Pop in fysiek goede staat. Zeven maanden later was dit wel eventjes anders! Net zoals Bowie's periode in LA één van de onstabielste uit zijn leven was, geldde dat ook voor onze Iggy. Hij raakte verslaafd aan heroïne en daarna aan kalmeermiddelen. Omdat hij door Bowie op sleeptouw werd genomen, zag niemand hem voor vol aan. Bovendien speelde zijn nationaliteit hem zwaar parten: hij was geen Engelsman, wat indertijd niet in zijn kaarten speelde.

Nadat The Stooges door hun management MainMan letterlijk op straat werden

gezet en hun contract beëindigd werd, zat Iggy Pop emotioneel aan de grond. The Stooges besloten om nog een laatste 'dodenrit' te maken in de vorm van een tournee door Amerika. Tijdens deze periode zagen nihilistische songs als "Head on", "Open up and bleed" en "Cock in my pocket" het levenslicht. In de herfst van '73 gaven The Stooges vijf optredens na elkaar in The Whisky a Go Go. Na nog een laatste optreden in hun thuishaven Michigan, zette de band een punt achter hun bestaan.

Frontman en zanger Iggy Pop richtte zijn schreden weer naar Hollywood Babylon. Daar aangekomen werkte hij samen met Ray Manzarek van The Doors. Ter ere van Jim Morrisons derde doodsherdenking, figureerde Iggy in de show die Manzarek had opgezet. Helaas zat hij toen met een gigantisch drugsprobleem, met als resultaat een zeer belabberd optreden. Het sluitstuk van zijn neerwaartse spiraal kwam er op 11 augustus 1974. Hij improviseerde die avond in het toneelstuk "Murder of the virgin", opgevoerd in The English Disco. Juist voor het begin van de show, fluisterde men dat Iggy op het podium zelfmoord zou plegen. Het English Disco-publiek was dus niet veel beter dan het Romeinse gepeupel dat brood en spelen (liefst met veel bloed) eiste. En misschien geldt dit nog wel altijd voor de hele mensheid. Op het einde van de voorstelling leek het erop dat Pop de geruchten zou bevestigen: hij haalde een slagersmes boven en begon het als een bezetene over zijn borst te halen. De resultaten daarvan zijn vandaag zijn visitekaartje: zijn littekens! Wie kan er zich nu Iggy Pop voorstellen zonder littekens! Niemand, toch?! Het leek voorbestemd te zijn: gelijktijdig met de mentale ondergang van Iggy Pop, bloedde tegen het einde van '74 tevens de Glam-Rock stilletjes aan dood. Zoals ik reeds aanhaalde, verging het David Bowie niet veel beter. Ondanks zijn Top 40-succes "Young Americans", zag hij het einde van de tunnel niet meer. Ook Bowie was ten prooi gevallen aan cocaïne en tegen de lente van 1975 had het al zijn energiereserves leeggezogen. Wat restte, was een wandelend skelet. Terwijl Iggy Pop zichzelf inschreef in het psychiatrisch instituut van de UCLA, bevond de fysieke conditie van Bowie zich mijlen onder zeeniveau. Bowie bleef soms tot 7 dagen na elkaar wakker, was paranoïde en vertoonde schizofrene trekjes. Dankzij de film "The Man Who Fell To Earth" en vooral de filmlocaties in New Mexico (ver weg van het verderfelijke Los Angeles), kon Bowie weer een genormaliseerder leven opbouwen. Nadat de opnames voltooid waren, kocht hij zich een optrekje in Stone Canyon en begon de voorbereidingen voor zijn album "Station to Station". Toen ook dit afgerond was, pakte Bowie zo vlug hij kon zijn biezen en verliet de stad voorgoed.

Bowie was geen uitzondering wat betreft het gebruik van verdovende, of in dit geval opwekkende, middelen. Cocaïne was bijna vrijelijk verkrijgbaar en men consumeerde het dan ook 'en masse'. Het resultaat hiervan was dat niemand nog in staat was om gevoelens te beleven, laat staan te uiten. Mensen vielen emotioneel helemaal uit elkaar. Exuberante personages en gebeurtenissen waren dagdagelijkse kost. Amper vijf jaar na de tragische gebeurtenissen van 1969, was er opnieuw iets grondig mis met The City of Angels. Iggy Pop kan het niet beter verwoorden in de song "Kill City", opgenomen tijdens de zomer van '75 en verschenen op de gelijknamige langspeler uit '77: 'It's a playground for the rich but it's a loaded gun to me.'

'75 - '80: CALIFORNIAN ROCK.

Terwijl Glam Rock eerst als underground fenomeen verscheen, later uitgroeide tot het spannendste en vernieuwendste van de muzieksce­ne midden de 70-er jaren in LA, en ten slotte ten onderging aan zijn eigen decadentie, waren de carrières en successen van de gevestigde rock-sterren amper in gevaar gekomen. Er was een enorme fragmentatie op gebied van muziekstijlen maar er was niemand die op dat moment de aandacht volledig kon opeisen. De oude bands waren verdwenen: geen Byrds, Beach Boys, Love, The Doors, The Mamas and The Papas,... meer. Geen Glam Rock-iconen meer. Wel nog een heleboel engelse 'Aliens' en veel singer-songwriters, vanwie men geen radicaal muzikale veranderingen verwachtte. Steely Dan vulde het ontstane gat wel enigszins op, maar ze waren veel te glad om een revolutie te ontkekenen. Hetzelfde gold voor The Eagles en veel mainstream bekende en populaire groepen.

Het succesverhaal van The Eagles nam in 1976 nog een sprongetje vooruit. Ze konden zich voortaan tot 'the happy few'rekenen. Hun "Greatest Hits" verkocht als geen ander en bovendien vulden ze zonder probleem een stadion. Welkom in het tijdperk van de stadion-rockers! Maar ..., wat vaak gebeurt wanneer er veel geld mee gemoeid is, is dat mensen hebberig worden. Deze hoofdzonde was het begin van het einde voor de band. De spanningen tussen Glenn Frey en Don Henley liepen hoog op, waardoor de rest van de groep ook kribbig rondliep. En dat is nog zacht uitgedrukt! Ze waren een heel eind verwijderd van de originele mentaliteit en principes van de LA Country Rock-scene. Wat begonnen was als een oprechte reactie op de wrede moorden van '68 en '69, evolueerde naar de Big Star-mentaliteit, waar Country Rock zich tegen verzet had. Met de originele filosofie van Country Rock omvergeblazen door de successen van de Singer-Songwriters, transformeerde deze muziekstijl in melodieuze Californische Rock zoals te horen is op "Rumours" ('77) van Fleetwood Mac. Ook "Hotel California" ('76), zowel muzikaal als inhoudelijk de climax voor The Eagles, is hier een passend voorbeeld van.

De enigste nieuwe artiest die een brug kon maken tussen de oude garde Country Rockers en de nieuwe golf van Angry Young Men, was Warren Zevon. Als protégé van Jackson Browne, nam Asylum hem in '75 onder contract. Zijn naamloze debut kwam datzelfde jaar nog op de markt. Zevon puurde inspiratie voor zijn liedjes uit noir-misdaad verhaaltjes. Hij was gefacineerd door de keerzijde van de glamourmedaille. Hoewel qua muziekstijl niet zo ver verwijderd van Country Rock, bevond Zevon zich inhoudelijk op een andere planeet. Hij maakte er een aantal muzikanten op attent dat er geen veranderingen meer plaatsvonden op muzikaal gebied. En niets is zo nefast voor muzikale creativiteit als geen evolutie!! Hoewel qua stijl heel verschillend, kan je Zevon qua mentaliteit goed vergelijken met een voorganger, Tom Waits. Net zoals Warren Zevon kwam Tom Waits ook uit de stal van de Singer-Songwriters, ook al had hij er niet veel stijkenmerken mee gemeen. Hij mengde Beatnick-invloeden met Jazz, Folk, ... en dat alles in een komische vertelstijl 'gezongen'. In '73 kwam "Closing Time" uit op het Asylum-label van David Geffen. Een jaar later volgde "The Heart of Saturday Night", waarop veel beter zijn Jazz en Beatnick-stijl te horen zijn. Inhoudelijk vormen de songs als het ware een soundtrack bij een jaren 40 Noir-film. Net als Zevon, had Waits het niet zo begrepen op de Middle- en Upperclass Californische levensstijl. Zijn interessevelden lagen elders: o.a. in het slonzige Tropicana Motel waar hij geruime tijd verbleef. The Tropicana had reeds naam

en faam verworven in het rock-wereldje dankzij enkele beruchte gasten, waaronder Jim Morrison, Iggy Pop en Alice Cooper. Al vlug werden er drinkgelagen gehouden met muzikale begeleiding van Waits, Chuck E. Weiss en de zangeres Rickie Lee Jones. Gedurende een tijd hadden Rickie en Waits een romantische relatie, totdat Jones hem de daver op het lijf bezorgde door zwaar het drugsmilieu in te duiken. 1975 bracht de geboorte van de lp "Nighthawks at the diner" en 1976 leverde "Small changes" op. Met dit laatste album toonde hij zijn echte capaciteiten als songschrijver van cinematografische verhalen. Ook gaf hij hiermee aan dat hij een rariteit was, en nog steeds is, in het rock-gebeuren, van plan om ermee door te gaan 'tot de dood ons scheidt'.

Ondanks de financieel voorspoedige situatie waarin sommige muzikanten zich bevonden, begon het de artiesten te dagen dat Rock 'n Roll inhoudelijk bankroet was. Één van hen was Jackson Browne. "Running on Empty" is de perfecte weergave van een aantal van die gedachten en gevoelens. Bovendien werd hij het stilaan beu om steeds zelf het onderwerp van zijn eigen songs te zijn. Met zowel de verandering in de muziekindustrie - het grote geld - als de mentaliteitsveranderingen bij de artiesten zelf, werd het tijdperk van de Singer-Songwriters afgesloten.

Met de Eighties komen we in het vaarwater van Punk, Hardcore, Metal en Hard Rock terecht. Visioenen van de Spandex, de bizarre haarkapsels en vreemde kleurencombinaties teisteren nog geregeld ons netvlies. Maar hey, ... het gaat hier niet om stijl! Des gouts et des couleurs, on ne dispute pas! Het gaat hier om de muziek en de artiesten! Daarover meer in het volgende artikel.

See you later, alligator!!

Ellen Woucters

Bron: *Waiting for the sun: Strange days, weird scenes and the sound of Los Angeles*; Barney Hoskyns; 1999 St. Martin's Griffin.